Ἀθηναϊκὴ νεολαία συνώδευε τὸν Στεφανίδη ἀπὸ τὸ θέατρο ὥς στὸ σπίτι του. Ἀλλὰ ἕνα βράδυ τὸ πρωτότυπο εἰδύλλιο κατεστράφη. Ἡ παμπόνηρη Λιλὴ ἐβγῆκε καὶ τραγούδησε ἕνα σατυρικὸ τραγοῦδι, ποὺ τελείωνε μὲ τὸ πιστρόφι αὐτό :

Φοῦ Νικολῆ, φοῦ Νικολῆ.
Φοῦ Νικολάκη !...

Ἡ ἐφημερίδες ἐσχολίασαν τὸ τραγοῦδι, ἐσατύρισαν τὸ Νικολῆ Στεφανίδη, ἐκεῖνος ἐθύμωσε καὶ ἔπαψε νὰ πηγαίνη στὸ «Ἄντρο τῶν Νυμφῶν». Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ζωηρότερους νέους θέλησαν τότε νὰ συμβιβάσουν τὰ πράγματα, ἐμάζεψαν καὶ πολλοὺς ἄλλους, κι' ἕνα βράδυ, ποὺ τὸ καλοκαιρινὸ φεγγάρι ὑπέβαλλε τὸν Ἔρωτα, ἡ Ἀθηναϊκὴ νεολαία ἐσχημάτισε πρωτότυπη διαδήλωσι κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μηνύοντος Ἀχιλλέως. Ὁ Στεφανίδης, ποὺ ἄκουσε τὶς ζητωκραυγές, ἐβγῆκε στὸ μπαλκόνι μὲ τὴ ρόμπα του καὶ ρώτησε τί συμβαίνει καὶ ποιὸ σκοπὸ ἔχει ἡ συγκέντρωσι ἐκείνη. Ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους τοῦ ἐξήγησε, ὅτι γενικὴ ἀπαίτησις ἦταν νὰ πάη στὸ θέατρο, ὅπου ἡ Λιλὴ τὸν ἐπερίμενε ἀπαρηγόρητη.

— Στὴ Λιλή! Στὴ Λιλή! Στὴ Λιλή! ἐβριχήθησαν συγχρόνως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι διαδηλωταί.

Ὁ Στεφανίδης ἐθύμωσε περισσότερο, ἀγρίεψε, ἄρπαξε μιὰ παλιὰ κυμποῦρα καὶ θέλησε νὰ πυροβολήση κατὰ τοῦ πλήθους, ἀλλ' ἡ κυμποῦρα ἔπαθε ἀφλογιστία καὶ τότε τὸ πλῆθος, γελῶντας, ἄρχισε νὰ τραγουδᾶ :

Νικόλα, τ' ἄρματά σου δὲν πιάνουνε φωτιά,
Αὐτὸ καὶ σὺ τὸ ξέρεις, τὸ ξέρει κι' ἡ Λιλή,
Φοῦ Νικολῆ ! Φοῦ Νικολῆ !

Ἔγινε θόρυβος, εὐθυμία μεγάλη, ἔτρεξαν καὶ ἄλλοι, γέμισε ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ, τέλος, κατέφθασε ἡ ἀστυνομία, ἡ ὁποία διέλυσε τὴ συγκέντρωσι...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νικ. Στεφανίδης ἐπέδωσε στὴν Εἰσαγγελία μήνυσι ἐναντίον ὡρισμένων ἀτόμων ἐπὶ διαταράξει τῆς οἰκιακῆς του γαλήνης. Στὴ μακροσκελῆ μήνυσί του ἐδιογραφοῦσε τοὺς καταγγελλομένους καὶ ἀνέφερε περιστατικὰ τῆς ἰδιαιτέρας των ζωῆς, τὰ ὁποῖα μποροῦσαν νὰ δώσουν ἀφορμὴ πολλῶν μηνύσεων ἐναντίον τοῦ Στεφανίδου. Τέτοια μήνυσις δὲν παρουσιάστηκε ποτὲ ἄλλοτε. Βρισιὲς χοντρές, βωμολοχίες, λούσιμο πατόκορφα! Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀπεφάνθη ὅτι ἔγινε ἔτσι *«συμψηφισμὸς ὕβρεων»* καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε, χωρὶς ἄλλες συνέπειες.

Σὲ ἄλλο φύλλο θὰ διηγηθοῦμε κι' ἄλλα σπαρταριστὰ «Στεφανίδεια» ἀπὸ τὴν κοινοβουλευτικὴ του ζωή.

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ

ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ὅταν ὁ ἄνδρας κατορθώση νὰ μπῆ στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας, δὲν βρίσκει σ' αὐτὴ, παρὰ λίγα λουλούδια μαραμένα ἢ.... πίποτε. Φ λ ω μ π έ ρ.

Ἡ γυναῖκες ζητοῦν πάρα πολλὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα, εἰς ἀτόδοσιν τῶν ἐλαχίστων ποὺ τοῦ προσφέρουν. Δ α ν τ ώ ν.

Εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ πάρη κανεὶς ἀπὸ τὴ γυναίκα ἐκεῖνο ποὺ θέλει μὲ τὴν ἀναίδεια, παρὰ μὲ τὴν κολακεία. Λ έ β ι.

Ἡ μεγαλείτερη προσβολὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶνε νὰ τὴν ἀποκαλέσης γρηᾶ καὶ ἄσχημη. Ἀ ρ ι ό σ τ ο ς.

Τὰ δάκρυα εἶνε ἡ εὐγλωττία τῶν γυναικῶν. Λ α ν τ ι έ.

Ἡ γυναῖκες εἶνε ἄπιστες. Μόνον οἱ ἀνόητοι πιστεύοιν σ' αὐτές. Φ ρ α γ κ ῖ σ κ ο ς Α'.

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναικὸς ὁδηγεῖται ἀπ' τὸ νοῦ. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνδρὸς ὁδηγεῖται ἀπ' τὴν καρδιά. Β λ έ σ ι γ κ τ ω ν.

Ἐνόσω θὰ βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ μιὰ ἔστω γυναῖκα, πάντοτε θὰ βρίσκη κανεὶς νὰ πῆ κάτι καινούργιο γιὰ τὶς γυναῖκες. Ν τ ω ν τ έ.

Ἡ γυναῖκα ἀγαπᾶ χωρὶς νὰ σταματήση καθόλου, ὁ ἄνδρας κάνει καὶ διακοπὲς στὸ μεταξύ. Ρ ί χ τ ε ρ.

Ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ τὶς γυναῖκες δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλλαγῆ κανείς, χωρὶς νὰ γρατσοιν τὴ. Σ ε ρ μ π ο υ λ ι έ.

Ἡ γυναῖκες ἀφιερώνουν τὴν ἄνοξί τους στὸν ἔρωτα καὶ τὸ χειμῶνα τους στὴν εὐσέβεια. Μ ο σ σ έ.

Εὐκολώτερα βρίσκεις γυναῖκα χωρὶς φίλο, παρὰ γυναῖκα ποὺ νὰ ἔχη ἕνα φίλο μονάχα. Θ ε ρ β α ν τ έ.

Προτιμότερο εἶνε νὰ ρωτήσετε μιὰ γυναῖκα πότε θὰ πεθάνη, παρὰ πότε γεννήθηκε. Κ ϐ ι ν τ ά μ.

Ἡ φιλία εἶνε ἀνύπαρκτη μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Γ κ ο ν τ ο ν έ.

Στὴν πρώτη περίοδο τῆς ζωῆς της ἡ γυναῖκα ἐπιζητεῖ τὸν ἔρωτά, στὴ δεύτερη τὸν ἀπολαμβάνει καὶ στὴν τρίτη μετανοεῖ. Α γ κ λ ό ς.

Τὸ ἰδεῶδες κάθε γυναίκας εἶνε γ' ἀρέση στὸν καθένα καὶ σὲ ὅλους μαζύ. Φ ε γ ι έ.

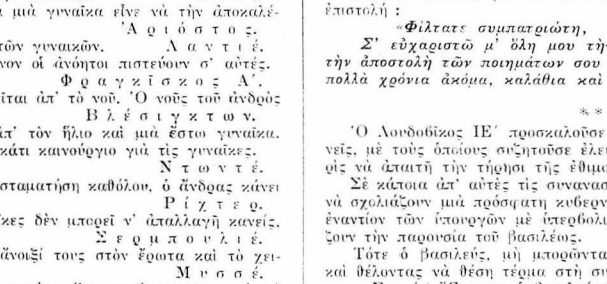

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μέγας Φρειδερίκος καὶ ἡ ὡραία ἀριστοκράτις. Τὰ σπαράγγια τοῦ Φοντενέλ. Μὲ λάδι καὶ μὲ βούτυρο. Ἡ συμφόρησις τοῦ ἀϐέϐ. Μία εὔκολη ἀνταμοιϐή. Ὁ παιδικὸς φίλος τοῦ Μόλτκε ποὺ ἔπλεκε καλάθια καὶ... στίχους. «Σιωπή!... Ἔρχεται ὁ βασιλεύς!...» Τὰ.... νυχτικὰ τῶν Χοεντζόλερν».

Μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ὀνομαστὴ γιὰ τὴν καλλονή της, ἔλεγε κάποτε στὸ Μεγάλο Φρειδερίκο :

— Ἡ φήμη σας ἔχει ἐξατλωθεῖ σ' ὅλον τὸν κόσμο, Μεγαλειότατε, καὶ σεῖς ζητᾶτε νὰ δοξαστῆτε ἀκόμα περισσότερο μὲ νέες κατακτήσεις.

— Καὶ σεῖς, κυρία μου, τῆς ἀποκρίθηκε τότε ὁ αὐτοκράτωρ, εἶστε ἡ ὡραιότερη γυναῖκα τῆς πρωτευούσης μου, κι' ὅμως ἐξακολουθεῖτε νὰ φτιασιδώνεστε γιὰ νὰ γίνετε πιὸ ὡραία!

* * *

Ὁ περίφημος Γάλλος ποιητὴς Φοντενὲλ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ σπαράγγια, ἰδίως μάλιστα ὅταν ἦσαν μαγερεμένα μὲ λάδι. Τὴν ἴδια ἀδυναμία πρὸς τὰ σπαράγγια ἔτρεφε καὶ ὁ σύγχρονός του καὶ φίλος του ἀϐϐᾶς Τερασόν, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτὸς τὰ ἤθελε μὲ βούτυρο.

Μιὰ μέρα ὁ ἀϐϐᾶς πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκράτησε γιὰ νὰ φάνε μαζύ. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐπρόκειτο νὰ γευματίση μὲ σπαράγγια πρὸς χάριν τοῦ ξένου του, ὁ Φοντενὲλ ἔδωσε στὴ μαγείρισσα ἐντολὴ νὰ μαγειρέψη τὰ μισὰ σπαράγγια μὲ λάδι καὶ τὰ ὑπόλοιπα μὲ βούτυρο.

Λίγη ὥρα ὅμως πρὶν ἀπὸ τὸ γεῦμα, ὁ ἀϐϐᾶς προσεϐλήθη ἔξαφνα ἀπὸ συμφόρησι καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς πέθανε.

Τότε ὁ Φοντενὲλ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ μαγερειό, φωνάζοντας :

— Ὅλα μὲ λάδι !... Νὰ γίνοιν ὅλα μὲ λάδι !...

* * *

Μιὰ φορὰ ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη τῆς Ρωσσίας κάλεσε τὸν περίφημο στρατάρχη Σουϐόροφ καὶ τὸν ρώτησε μὲ τί ἤθελε νὰ τὸν ἀνταμοιϐήση γιὰ τὶς ἀνδραγαθίες του.

Τότε ὁ Σουϐόροφ, χωρὶς νὰ ντραπῆ καθόλου ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τῆς αὐτοκρατείρας, τῆς ἀπάντησε :

— Τὸ μόνο ποὺ σᾶς ζητῶ εἶνε νὰ πληρώσετε μερικὰ ρούϐλια ποὺ χρωστῶ στὸ σπιτονοικοκύρη μου γιὰ τὸ νοίκι τοῦ δωματίου μου!

* * *

Κάποιος παιδικὸς φίλος τοῦ στρατάρχου Μόλτκε, ὁ ὁποῖος ἔμενε στὸ χωριό του καὶ πουλοῦσε καλάθια, τὰ ὁποῖα ἔπλεκε μόνος του, ὅταν ἔμαθε τὰ κατορθώματα τοῦ παληοῦ του συμμαθητοῦ, σκέφτηκε νὰ τὸν τιμήση κατὰ ἕνα πρωτότυπο τρόπο.

Τύπωσε δηλαδὴ μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ ἀπὸ μετρίους στίχους, ἀφιερωμένη στὸ στρατάρχη, καὶ τοῦ τὴν ἔστειλε κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων του.

Τότε ὁ Μόλτκε, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση, τοῦ ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἐπιστολή :

«Φίλτατε συμπατριώτη,

Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ τὴν ἀφιέρωσι καὶ τὴν ἀποστολὴ τῶν ποιημάτων σου καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ πλέκης, γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμα, καλάθια καὶ στίχους !

Μ ό λ τ κ ε».

* * *

Ὁ Λουδοϐίκος ΙΕ' προσκαλοῦσε συχνὰ σὲ γεῦμα διαφόρους εὐγενεῖς, μὲ τοὺς ὁποίους συζητοῦσε ἐλεύθερα γιὰ διάφορα ζητήματα, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆ τὴν τήρησι τῆς ἐθιμοτυπίας.

Σὲ κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς συναναστροφές, οἱ συνδαιτημόνες ἄρχισαν νὰ σχολιάζοιν μιὰ πρόσφατη κυϐερνητικὴ πρᾶξι καὶ νὰ καταφέρωνται ἐναντίον τῶν ὑπουργῶν μὲ ὑπερϐολικὴ δριμύτητα, χωρὶς νὰ λογαριάζοιν τὴν παρουσία τοῦ βασιλέως.

Τότε ὁ βασιλεύς, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήση τὴν ὀργή του, καὶ θέλοντας νὰ θέση τέρμα στὴ συζήτησί τους, ἀνέκραξε :

— Σιωπή! Ἔρχεται ὁ βασιλεύς!...

* * *

Ὁ διεκθεντὴς ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ἐμπορικὰ καταστήματα τῆς Φραγκφούρτης ἔστειλε κάποτε στὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμο τὸν Α' ἕνα μεταξωτὸ καὶ χρυσοκέντητο νυχτικὸ μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὸ κρατήση καὶ νὰ τοῦ ἀπονείμη τὸν τίτλο τοῦ προμηθευτοῦ τῆς Αὐλῆς.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ πονηρὸς καταστηματάρχης, ἔλαϐε πίσω τὸ δῶρο του συνοδευόμενο μὲ τὴν ἑξῆς λακωνικὴ σημειώσι :

«Οἱ ἀπόγονοι τῶν Χοεντζόλερν δὲν φοροῦν νυχτικά !».